

Základy fytoocenologického jmenosloví

podle podkladů M. Chytrého

Evropská fytocenologická škola (též označovaná jako curyšsko-montpellierská škola) tradičně rozeznává čtyři hlavní hierarchické úrovně (ranky) fytocenologických jednotek (syntaxonů), které se liší koncovkami svých vědeckých (latinských) jmen. Od nejnižšího po nejvyšší rank to jsou:

- asociace koncovka *-etum*, např. *Angelico oleracei-Cirsietum palustris*
- svaz koncovka *-ion*, např. *Fagion sylvaticae*
- řád koncovka *-etalia*, např. *Arrhenatheretalia elatioris*
- třída koncovka *-etea*, např. *Festuco-Brometea*.

Vedle syntaxonů těchto hlavních ranků existují také syntaxony vedlejších ranků, a to:

- subasociace koncovka *-etosum*, např. *Lathyro versicoloris-Quercetum pubescentis poetosum nemoralis*
- podsvaz koncovka *-enion*, např. *Acerenion pseudoplatani*
- podřád *-enalia*
- podtřída *-enea*.

Subasociace se používají běžně, zatímco podřády nebo podtřídy velmi vzácně. Kromě syntaxonů hlavních a vedlejších ranků se někdy používají neformální jednotky, např. společenstvo, varianta, geografická rasa apod., které se zpravidla označují jménem druhu, např. asociace *Juncetum subnodulosi*, varianta *Carex davalliana*.

V názvech syntaxonů tvořených dvěma taxony se tyto taxony v psaném textu propojují spojovníkem (tj. krátkou pomlčkou psanou bez mezer; např. *Carici pilosae-Carpinetum*).

Spojovník ani žádná jiná interpunkční znaménka se nepoužívají pro spojování rodových jmen a druhových epitet (přívlastků) taxonů ani pro spojování jména (jmen) taxonu označujícího asociaci se jménem taxonu označujícím subasociaci. Jména syntaxonů se zpravidla sázejí kurzívou.

Nomenklatura rostlinných společenstev se řídí pravidly stanovenými **Mezinárodním kódem fytoecenologické nomenklatury** (ICPN; Theurillat et al. 2020, platnost od 1. 1. 2021), jehož smyslem je dosáhnout co největší stability používaných jmen.

Kód upravuje nomenklaturu tzv. syntaxonů, tj. abstraktních vegetačních jednotek definovaných pomocí floristicko-sociologických kritérií.

Jména syntaxonů se skládají ze jmen jednoho nebo dvou rostlinných druhů nebo vnitrodruhových taxonů, doplněných o koncovky označující rank. Taxony použité ve jméně syntaxonu nemusí být pro něj obzvlášť charakteristické, i když se musí v porostech řazených k tomuto syntaxonu alespoň občas vyskytovat.

U jmen subasociací lze namísto jména druhu doplněného koncovkou použít adjektivum *typicum*.

Princip priority

Z několika uveřejněných jmen nelze správné jméno vybírat na základě jeho výstižnosti pro daný syntaxon, podobně jako u biologických druhů určují použití jmen zcela jiná pravidla než jejich výstižnost. Základem fytocenologické nomenklatury je **princip priority**, podle kterého má každý syntaxon jen jedno správné jméno, a pokud existuje více než jedno jméno odpovídající pravidlům, je správné nejstarší jméno.

V kódu jsou skupiny podmínek pro správnost jména uspořádány hierarchicky. Jméno syntaxonu musí být

- účinné (efektivní) je jméno uveřejněné v publikaci vydané tiskem nebo elektronicky, nikoli však v rukopise
- platné (validní) je účinné jméno, které splňuje několik kódem vymezených podmínek, např. musí být podloženo dostatečnou originální diagnózou (viz níže čl. 2b)
- oprávněné (legitimní) je platné jméno splňující další podmínky, týkající se většinou formy jména
- správné (korektní) je nejstarší existující legitimní jméno, jehož způsob psaní je upraven podle pravidel kódu.

Nejčastější příčiny, proč musí být existující jméno podle kódu zamítnuto, jsou určeny v jednotlivých člancích:

- čl. 1 – jméno nebylo uveřejněno v tištěné publikaci, je tedy neúčinné (*nomen ineditum*);
- čl. 2b – jméno nebylo publikováno s dostatečnou originální diagnózou (*nomen nudum*), za kterou se považuje (1) v případě asociace do roku 1978 aspoň jeden fytoecenologický snímek nebo tabulka konstance, od roku 1979 aspoň jeden fytoecenologický snímek, (2) v případě jednotky vyššího ranku bibliograficky jednoznačný odkaz na platné jméno syntaxonu nejbližší nižšího hlavního ranku a od roku 1980 také výčet diagnostických druhů;

- čl. 3a – jméno bylo svým autorem citováno jako synonymum;
- čl. 3b – jméno bylo svým autorem navrženo jako provizorní;
- čl. 3c – v originální diagnóze nebyl jasně stanoven syntaxonomický rank jména;
- čl. 3d – rank syntaxonu uvedený v originální diagnóze neodpovídal ranku kódu nebo jde o jméno asociace tzv. uppsalské školy publikované před rokem 1936;
- čl. 3e – syntaxonomický rank uvedený v originální diagnóze neodpovídal tvaru jména;
- čl. 3f – taxony poskytující jméno nebyly uvedeny v originální diagnóze;
- čl. 3g – jméno bylo uveřejněno po roce 1978 a není jasné, ze jména kterých taxonů je utvořeno;

- čl. 5 – jméno bylo uveřejněno po roce 1978 bez uvedení nomenklatorického typu;
- čl. 29 – dříve popsáný syntaxon byl přejmenován, protože jiný taxon jej lépe charakterizuje;
- čl. 31 – jméno je mladší homonymum, tj. píše se stejně jako starší jméno platně uveřejněné jiným autorem;
- čl. 33 – jméno je jedním ze stejně starých homonym, ale jiné z těchto homonym bylo dříve převzato jinými autory;
- čl. 34a – jméno obsahuje epiteton v nominativu, které označuje geografickou, ekologickou nebo morfologickou vlastnost, např. *Fagetum sudeticum* nebo *Vaccinietum myrtilli subalpinum*;
- čl. 34c – jméno bylo utvořeno ze jmen více než dvou taxonů;

- čl. 36 – jméno bylo v důsledku dřívějšího chybného výkladu často používáno ve smyslu, který vylučuje typový snímek (*nomen ambiguum*), může být tedy navrženo k zamítnutí jako *nomen ambiguum rejiciendum propositum*;
- čl. 37 – typový snímek asociace je neúplný nebo příliš heterogenní, a proto nemůže být zařazen do některé z dnes rozlišovaných asociací (*nomen dubium*);
- čl. 43 – taxon poskytující jméno syntaxonu byl chybně určen.

Nesmějí být používána ani jména, která jsou sice v literatuře uváděna a připisována některému autorovi, ale ten je ve skutečnosti nenavrhl ani nepoužil. Pro tyto případy se používá označení ***fantom***.

Pseudonyma jsou jména syntaxonu uváděná se jménem autora a případně s odkazem na publikaci s originálním popisem, ale používaná pro jiný syntaxon než v této publikaci. Pokud chceme upozornit na to, že určité jméno je *pseudonym*, uvádíme je s citací autora, který zavedl používání jména v chybném smyslu (po slově *sensu*) a za ním autora původního popisu (po slově *non*). Například autorská citace „sensu Šmarda 1961 non Tüxen 1937“ znamená, že Šmarda použil dané jméno pro jiný syntaxon, než je dříve navrhl Tüxen. Pokud některé jméno použilo odlišně od originálního popisu dva nebo více autorů, používá se formulace *sensu auct. non ...*, následovaná jménem autora originálního popisu.

Součástí jmen syntaxonů je **autorská citace**, která se skládá ze jména autora prvního platného uveřejnění jména syntaxonu a roku platného uveřejnění. Ve fytoocenologické literatuře se jména autorů často zkracují, např. *Br.-Bl.* označuje Josiase Braun-Blanqueta, *R. Tx.* Reinholda Tüxena nebo *Oberd.* Ericha Oberdorfera. Jsou běžné i složitější varianty autorských citací:

- citace s *in*, např. „*Br.-Bl. in Moor 1937*“: první uvedený autor vytvořil jméno syntaxonu nebo poskytl originální diagnózu, ale jméno bylo uveřejněno v práci druhého uvedeného autora;
- citace s *ex*, např. „*Br.-Bl. et Tüxen ex Marschall 1947*“: první uvedený autor (u tohoto příkladu dva autoři) jméno vytvořil, ale neuveřejnil platně, a druhý uvedený autor je validizoval, tj. doplnil chybějící podmínku pro jeho platnost;

- citace se závorkou, např. „(Zólyomi 1957) Michalko et Džatko 1965“: byl změněn rank syntaxonu, např. syntaxon původně popsán jako podsvaz byl povýšen na svaz, nebo bylo uveřejněno nové jméno (*nomen novum*) jako náhrada za platné, ale neoprávněné jméno;
- citace s *corr.*, např. „Klika 1931 corr. Zólyomi 1966“: první autor uveřejnil jméno syntaxonu, které obsahovalo chybně určený taxon, a druhý autor jméno syntaxonu opravil náhradou jména chybně určeného taxonu za jméno skutečně se vyskytujícího taxonu;
- citace s *em.* nebo *emend.*, např. „Br.-Bl. 1955 em. Moravec 1967“ se dříve často používaly, poslední vydání kódu je však již nedoporučuje. Význam těchto tzv. emendací byl v tom, že druhý uvedený autor výrazně rozšířil nebo zúžil vymezení syntaxonu oproti původnímu popisu prvního uvedeného autora.

Literatura

Theurillat J.-P., Willner W., Fernández-González F., Bültmann H., Čarni A., Gigante D. Mucina L. & Weber H. E. (2000): International Code of Phytosociological Nomenclature. 4th edition. – Applied Vegetation Science 24: e12491 (62 p.).
[doi: 10.1111/avsc.12491](https://doi.org/10.1111/avsc.12491)

třetí vydání (v češtině)

Weber H. E., Moravec J. & Theurillat J.-P. (2002): Mezinárodní kód fytoocenologické nomenklatury. 3. vydání. – Zprávy České botanické společnosti, příloha 2002/1: 1–80.